

Arrest

nr. 96 712 van 7 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 28 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. GARRÉ en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 20 oktober 2010 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 30 oktober 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ethiopische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 3 januari 1948 te Asmara, Eritrea. U bent opgegroeid in uw geboortestad waar u samen met uw familie leefde. U stopte op jonge

leeftijd met school en ging aan de slag in een fabriek in Asmara. Op een gegeven moment trok u echter naar Addis Abeba, waar een oom van u woonde, die u aan allerlei jobs hielp in de Ethiopische hoofdstad. Na de val van Haile Selassie en de komst van de 'Derg' in de jaren '70 keerde u echter terug naar Asmara, ook al omdat u getuige van Jehova was en u zich niet meer veilig voelde in Addis Abeba. In Asmara huwde u in 1976 met uw echtgenote met wie u wat later naar Soedan vluchtte omwille van de onafhankelijkheidsoorlog die in het toen nog niet onafhankelijke Eritrea woedde. Jullie kregen samen een dochter en besloten in 1980 om naar Duitsland te gaan. Uw zus verbleef op dat moment in Nederland. In Duitsland wisten jullie de nodige verblijfsdocumenten te bekomen en trachtten jullie een nieuw leven uit te bouwen. Uw tweede dochter werd ook in Duitsland geboren. In de loop van de jaren '80 geraakte u echter in onmin met uw echtgenote. U speelde zelfs met de gedachte om terug naar Ethiopië te keren. In eerste instantie trok u naar Zweden, zonder uw familie, om dan toch terug naar Duitsland te keren omwille van uw twee dochters. U oefende heel wat jobs uit in Duitsland maar in 1989 besloot u toch om terug te keren naar Ethiopië zonder uw gezin. Eerst trok u naar Addis Abeba om niet veel later in 1989 terug naar Asmara te gaan met de hulp van uw familie. In Asmara had u een handeltje om wat geld te verdienen. In deze periode had u tevens een relatie met een vrouw met wie u samen eveneens een dochter kreeg. In 1991 kwam er een einde aan de onafhankelijkheidsoorlog en werd Eritrea de facto onafhankelijk. Niet veel later besloot u om Asmara te verlaten, omdat u niet achter de Eritrese regering stond, en opnieuw naar Addis Abeba te gaan. In 1993, ten tijde van het onafhankelijkheidsreferendum dat werd gehouden bij personen van Eritrese origine in binnen- en buitenland, waarop Eritrea officieel onafhankelijk werd, woonde u al weer in de Ethiopische hoofdstad. U besloot niet deel te nemen aan het referendum en de Eritrese nationaliteit niet aan te nemen. Uw broer woonde eveneens in de buurt van Addis Abeba en u begon ook een handel in de Ethiopische hoofdstad. Na de onafhankelijkheid van Eritrea in 1993 bleef u steeds in Addis Abeba wonen. In 2002 en 2004 trok u telkens, voor een korte periode, naar Duitsland om uw familie er een bezoek te brengen. Na uw terugkeer in Ethiopië in 2002, na uw vier maanden durende verblijf in Duitsland, merkte u echter dat u werd lastiggevallen en bedreigd door enkele personen. Deze bedreigingen bleven aanhouden in de loop der jaren. Uiteindelijk besloot u om in 2010 Ethiopië te verlaten. Op 17 oktober 2010 verliet u Addis Abeba per vliegtuig en trok u naar Duitsland. Vanuit Duitsland nam u vervolgens de trein naar België waar u op 20 oktober 2010 aankwam en waar u diezelfde dag asiel aanvroeg bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève of een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Vooreerst dienen volgende opmerkingen gemaakte te worden bij de door u aangehaalde nationaliteiten en identiteiten tijdens de verschillende gehoren in de loop van de asielprocedure. Zo gaf u tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken aan over de Eritrese nationaliteit te beschikken (zie vragenlijst CGVS, dd.24 november 2010, p.1) en geboren te zijn in Asmara op 3 april 1952 (zie vragenlijst CGVS, dd.24 november 2010, p.1). Verder gaf u tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat uw naam A. T. is (zie vragenlijst CGVS, dd.24 november 2010, p.1). Tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS, geeft u echter aan dat uw naam in feite B. T. is, en dat uw broer A. T. heet en reeds lange tijd overleden is (zie gehoorverslag CGVS, dd.17 oktober 2012, p.2). U staakt deze bewering overigens door enkele documenten voor te leggen van een Duitse overheidsinstantie waar uw naam op vermeld staat (zie administratief dossier). U verklaart immers tijdens dat zelfde gehoor voor het CGVS van 1980 tot 1989 in Duitsland te hebben geleefd samen met uw gezin (zie gehoorverslag CGVS, dd.17 oktober 2012, p.3-4). Verder geeft u aan dat u in feite geboren bent op 3 januari 1948 en dat u over de Ethiopische nationaliteit beschikt en niet over de Eritrese zoals u eerder tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken had aangegeven (zie gehoorverslag CGVS, dd.17 oktober 2012, p.3). U voegt eraan toe dat u wel van Eritrese origine bent, maar dat u nooit de Eritrese nationaliteit heeft aangenomen, en dat u net na de onafhankelijkheid van Eritrea, maar nog voor het onafhankelijkheidsreferendum, naar Addis Abeba bent gegaan, omdat u tegen de aan de macht gekomen Eritrese regering gekant was (zie gehoorverslag CGVS, dd. 17 oktober 2012, p.3). Nadien verklaart u tijdens hetzelfde gehoor voor het CGVS dat u na uw vertrek vanuit Asmara naar Addis Abeba steeds in de Ethiopische hoofdstad Addis Abeba heeft gewoond tot het moment dat u naar België vertrok in oktober 2010, uitgezonderd twee bezoeken aan Duitsland, waar uw ex-echtgenote en twee dochters nog steeds wonen, in 2002 en 2004 (zie gehoorverslag CGVS, dd.17 oktober 2012, p.3-4). Tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS geeft u bijgevolg aan wel van Eritrese

origine te zijn maar nooit de Eritrese nationaliteit te hebben aangenomen, en dus de Ethiopische nationaliteit te hebben behouden. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt inderdaad dat personen van Eritrese origine stappen dienden te ondernemen om de Eritrese nationaliteit te verwerven; in 1991 was Eritrea na de onafhankelijkheidsoorlog immers de facto onafhankelijk geworden om in 1993 officieel onafhankelijk te worden nadat een onafhankelijkheidsreferendum werd gehouden bij personen van Eritrese origine in Eritrea zelf maar ook in het buitenland (zie landeninformatie, administratief dossier). Ook personen van Eritrese origine die in Ethiopië verbleven, waar ook u kan bij gerekend worden volgens uw verklaringen – aangezien u aangeeft Asmara te hebben verlaten om naar Addis Abeba te gaan na de de facto onafhankelijkheid van Eritrea in 1991, maar vóór het tijdstip van het onafhankelijkheidsreferendum in 1993 - dienden stappen te ondernemen om de Eritrese nationaliteit te verwerven in de zin dat ze ofwel dienden deel te nemen aan het onafhankelijkheidsreferendum, ofwel naar de bevoegde administratie in Ethiopië moesten stappen (zie landeninformatie, administratief dossier). U geeft tijdens uw tweede gehoor echter zelf aan nooit enige stappen te hebben ondernomen om de Eritrese nationaliteit te verwerven na de onafhankelijkheid van Eritrea, en steeds de Ethiopische nationaliteit te hebben behouden (aangezien Eritrea voor diens onafhankelijkheid deel uitmaakte van Ethiopië). Bijgevolg kan besloten worden volgens uw verklaringen voor het CGVS dat u over de Ethiopische nationaliteit beschikt en dat er geen enkele aanwijzing is of bestaat dat u over de Eritrese nationaliteit zou beschikken.

Verder kan het volgende opgemerkt worden wat betreft de door u aangehaalde vervolgingsfeiten in uw land van herkomst tijdens de verschillende gehoren in de loop van de asielprocedure. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u in 1992, 1998 en 2002 telkens werd gearresteerd door de Eritrese autoriteiten en gedurende een korte periode werd opgesloten in Eritrea (zie vragenlijst CGVS, dd. 24 november 2010, p.2, administratief dossier). Tijdens uw gehoor voor het CGVS geeft u echter aan dat u een jaar en acht maanden na de onafhankelijkheid van Eritrea in 1991, meerbepaald in 1992, naar Addis Abeba trok, en later tijdens het gehoor voegt u eraan toe dat u nooit gearresteerd bent in Eritrea en dat u nooit enige problemen heeft gehad met de Eritrese autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS, p.4 en p.9). U geeft met andere woorden zelf aan tijdens het gehoor voor het CGVS dat u geen problemen heeft gehad met de Eritrese autoriteiten na de onafhankelijkheid aangezien u in Ethiopië woonde sinds 1992. Bijgevolg kan er uiteraard geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen en arrestaties door de Eritrese autoriteiten voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Tijdens het gehoor voor het CGVS geeft u daarentegen wel aan dat u in Ethiopië lastig gevallen en bedreigd werd sinds 2002 (zie gehoorverslag CGVS, p.8-9). U slaagt er echter niet in deze door u aangehaalde problemen te concretiseren. Zo heeft u er geen idee van wie u zou hebben lastiggevallen, wat de aanleiding van de dreigementen zou geweest zijn en kan u evenmin aangeven wat deze dreigementen dan precies inhielden (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Tijdens het gehoor voor het CGVS worden u hieromtrent nochtans meerdere vragen gesteld maar op geen enkel moment slaagt u er in de door u aangehaalde problemen in Ethiopië te concretiseren (zie gehoorverslag CGVS, p.5-6 en p.8-9). Bijgevolg kan er ook geen geloof worden gehecht aan dit aspect van uw asielrelaas. Voorts geeft u aan in Ethiopië geen problemen te hebben gehad met de Ethiopische autoriteiten omwille van uw Eritrese roots, zelfs niet tijdens het grensconflict tussen Eritrea en Ethiopië tussen 1998 en 2000 (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U geeft wel aan dat er in die periode heel wat personen van Eritrese origine die de Eritrese regering steunden naar Eritrea werden gedeporteerd maar dat u met rust werd gelaten (zie gehoorverslag CGVS, p.10). In ieder geval blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat Eritreërs die in Ethiopië leven, of Ethiopiërs van Eritrese afkomst, dezelfde rechten als Ethiopiërs hadden en nog steeds hebben, en dat zij sinds 2004 geen problemen meer kennen met de Ethiopische autoriteiten (zie landeninformatie, administratief dossier). Noch uit uw verklaringen voor het CGVS, noch uit beschikbare objectieve informatie, blijkt bijgevolg dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen ten opzichte van de Ethiopische autoriteiten. Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe te kunnen stellen dat u enerzijds zelf verklaart tijdens het gehoor voor het CGVS nooit enige problemen te hebben gekend met de Eritrese autoriteiten aangezien u net na de onafhankelijkheid naar Addis Abeba bent getrokken, en dat er anderzijds geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen in Ethiopië gezien uw wel erg vage verklaringen hieromtrent.

Bovendien kan terzijde opgemerkt worden dat u tijdens het gehoor voor het CGVS verklaart dat u van 1980 tot 1989 in Duitsland heeft gewoond samen met uw familie, dat u in 1989 zou zijn teruggekeerd naar Ethiopië, maar dat u in 2002 en 2004 telkens een kort bezoek aan uw familie in Duitsland zou hebben gebracht, om tenslotte in 2010 Ethiopië opnieuw te ontvluchten (zie gehoorverslag CGVS, dd.17

oktober 2012, p.3-4). Uit informatie die het CGVS ontving van de bevoegde Duitse instanties komt naar voren dat u inderdaad gekend bent bij de Duitse instanties, als Tadese B., met geboortedatum 3 april 1948, en dat u er een verblijfsvergunning van onbepaalde duur ('unbefristete Aufenthaltserlaubnis erteilt') zou hebben ontvangen (zie document Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, dd.25 augustus 2011, zie administratief dossier). Deze informatie zou kunnen kloppen in het kader van uw verklaring tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS dat u via een visum, verkregen via de Duitse ambassade in Addis Abeba, naar Duitsland zou zijn gekomen in oktober 2010 om vervolgens naar België verder te reizen om alhier asiel aan te vragen bij de bevoegde instanties (zie gehoorverslag CGVS, dd.17 oktober 2012, p.7-8). Deze laatste verklaring bevestigt dat er geen enkele aanwijzing is dat u enige problemen met de Ethiopische autoriteiten zou kennen of zou hebben gekend voor uw beweerde vertrek uit Addis Abeba in oktober 2010, aangezien u Ethiopië zonder problemen op legale wijze kon verlaten in het bezit van een paspoort.

Tot slot dient nog aangehaald te worden dat uw eerste gehoor voor het CGVS op 24 augustus 2011 diende gestaakt te worden aangezien u een erg verwarde indruk naliet en niet in staat leek om op de aan u gestelde vragen te antwoorden (zie gehoorverslag CGVS, dd.24 augustus 2012, administratief dossier). Nadien werd enkele malen contact opgenomen met uw maatschappelijk assistenten in respectievelijk de asielcentra Bovigny en Brussel. Uiteindelijk werd besloten om u een tweede maal uit te nodigen voor een gehoor voor het CGVS aangezien het CGVS via uw sociaal assistent vernam dat het beter met u zou gaan. Bij aanvang van uw tweede gehoor voor het CGVS geeft uzelf aan dat het nu beter met u gaat, en dat het vorige interview inderdaad niet mogelijk was omwille van uw slechte gezondheidssituatie, en dat u denkt dat het nu wel zal gaan (zie gehoorverslag CGVS, dd. 17 oktober 2012, p.2). Tijdens het tweede gehoor voor het CGVS blijkt inderdaad dat u in staat bent om op een gedetailleerde en chronologische wijze over uw leven in Eritrea en Ethiopië te vertellen en om op de u hierover gestelde vragen te antwoorden. U geeft aan het einde van dit gehoor ook zelf aan dat het gehoor goed verlopen is en dat u uw problemen heeft kunnen vertellen en kunnen toelichten (zie gehoorverslag CGVS, dd.17 oktober 2012, p.10). U geeft wel aan dat u het nog steeds moeilijk heeft met de levensomstandigheden in het asielcentrum waar u verblijft, waarvoor overigens alle begrip kan worden opgebracht, maar haalt verder geen gezondheidsproblemen aan (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Evenmin legt u enige medische documenten of certificaten voor waaruit enige gezondheidsproblemen zouden kunnen blijken, zodat het ook moeilijk of zo niet onmogelijk is voor het CGVS om hierover te oordelen. Enkel kan aangehaald worden dat u tijdens het tweede gehoor voor het CGVS op een erg constructieve manier heeft meegewerkt in de zin dat u op een gedetailleerde wijze uw asielrelaas kon weergeven zodat er geen aanwijzing is dat eventuele gezondheidsproblemen een constructief gehoor in de weg zouden hebben staan. U legt tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS wel enkele andere documenten voor maar deze documenten staven enkel de hierboven gemaakte opmerkingen betreffende het door u aangehaalde asielrelaas. Zo legt u meerdere foto's van uw familie voor die in Duitsland leeft, alsook enkele foto's van vrienden uit Addis Abeba (zie administratief dossier). U legt eveneens enkele documenten voor uitgaande van Duitse overheidsinstanties waaruit uw verschillende verblijven in Duitsland moeten blijken. U legt echter geen documenten voor waaruit eventuele problemen met de Eritrese of Ethiopische autoriteiten kunnen afgeleid worden. De door u voorgelegde documenten wijzigen bijgevolg niets aan de hierboven gemaakte opmerkingen en bevestigen enkel het asielrelaas zoals door u aangehaald tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS. Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van

het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich op een schending van artikel 48/4 vreemdelingenwet en haalt tevens artikel 3 EVRM aan.

2.3. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C- 465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. Verzoeker stelt B. T. te noemen, geboren te zijn op 3 januari 1948 en de Ethiopische nationaliteit te genieten. Verzoeker stelt actief lid te zijn geweest van de verzetsbeweging “Jeba” (ELF), zonder te preciseren gedurende welke periode dit was. Ook vanuit Duitsland onderhield hij zijn contacten met de ELF. Verzoeker, die na de onafhankelijkheidsoorlog terug in Eritrea woonde, werd meermaals geïnterviewd (lees: bedreigd en aangevallen) door EPLF-sympathisanten. Verzoeker was immers jarenlang actief lid geweest van de ELF (Jebha), de tegenstander van de EPLF in de Eritrese burgeroorlog. In 2002 besloot verzoeker om naar Duitsland te gaan ten einde, gelet op het bovenstaande, even van onder de radar te verdwijnen en om zijn dochters te bezoeken en het geld in ontvangst te nemen voor het werk dat hij voordien in Duitsland had verricht. Enige tijd later keerde verzoeker terug naar Addis Abeba, de hoofdstad van Ethiopië. Hij besloot niet terug te gaan naar Eritrea, aangezien hij daar als (voormalig) ELF-lid geïnterviewd werd door de EPLF. In Ethiopië steunde verzoeker de EPRDF (*Ethiopian People Revolutionary Democratic Front*) door het ronselen van leden en van sponsoring. Verzoeker bleek echter ook niet veilig te zijn in Ethiopië. Ook in Ethiopië ontving verzoeker in de loop der jaren immers meermaals dreig telefoons en werd hij op straat fysiek hardhandig aangepakt. Zo gooiden verschillende mensen, die niet geïdentificeerd konden worden, eens een grote steen in de maag van verzoeker, die voor de opgelopen verwondingen moest worden opgenomen en behandeld in het plaatselijke ziekenhuis, waarbij verzoeker een stuk voorlegt. Als gevolg van dit incident kan verzoeker geen kinderen meer krijgen. Zijn belagers gaven zich uit voor Eritrese burgers die hem straffen voor zijn steun aan de Eritrese ELF en aan de Ethiopische EPRDF. Verzoeker deed aangifte bij de politie van de dreig telefoons en de aanvallen op zijn fysieke integriteit, maar de politie zei weinig voor hem te kunnen doen, aangezien verzoeker zijn belagers niet kon identificeren. Het spreekt voor zich dat verzoeker zich door deze gebeurtenissen nergens meer veilig voelt: noch in Ethiopië, noch in Eritrea.

3.2. Verzoeker beroept zich enkel op de status van subsidiaire bescherming. Uit wat volgt blijken geen redenen te zijn die kunnen aantonen dat verzoeker vreest vervolgd te worden in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3. Verzoeker is niet ernstig waar hij in het verzoekschrift poogt enerzijds een jarenlang lidmaatschap van de Eritrese verzetsbeweging ELF en anderzijds een actieve steun aan de Ethiopische partij EPRDF te installeren en te stellen dat hij hierdoor jarenlang mentaal en fysiek werd geïntimideerd, daar waar hij op het CGVS verklaarde nooit actief te zijn geweest in een politieke beweging (gehoor p. 9). Zelfs wanneer hem gevraagd werd naar een lidmaatschap van de vrijheidsbeweging, geeft verzoeker een antwoord waaruit enkel kan blijken dat iemand die lid was van “THE” hem geholpen heeft naar Soedan te gaan (gehoor p. 9). Verzoeker heeft verder nooit melding gemaakt van de EPRDF. Onverminderd blijft bovendien de vaststelling dat verzoeker zich op de DVZ een andere identiteit heeft aangemeten, waardoor zijn geloofwaardigheid wordt aangetast.

Daar waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoeker in Eritrea meermaals geïnterviewd werd door EPLF-sympathisanten, is dit eveneens tegenstrijdig met verzoekers uitdrukkelijke en herhaalde

verklaringen op het CGVS tussen 1989 en 1992, de periode dat hij in Eritrea was, nooit geen problemen gehad te hebben (gehoor p. 9). Waar verzoeker op de DVZ wel stelde lid te zijn geweest van Jeba, haalt hij enkel aan hiervoor in 1992 gedurende 2 weken te zijn opgepakt, doch legt verzoeker bij hetzelfde punt valse verklaringen af inzake een opsluiting van één week in 1998 en een drie weken durende opsluiting in 2002, beiden te Asmara (vragenlijst 3.1), terwijl hij later zijn verklaringen wijzigde en stelt vanaf 1992 definitief terug naar Ethiopië te zijn geweest (gehoor p. 4) zodat zijn arrestaties niet kunnen hebben plaatsgegrepen. Aldus kan geen waarde gehecht worden aan zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken aangezien hij deze later introk en wijzigde en hij ook over zijn identiteit loog.

3.3.1. Aangaande het straatincident in Ethiopië stelt de Raad verder vast dat verzoeker verklaart dat de daders niet geïdentificeerd konden worden. Zodoende maakt verzoeker noch de identiteit van zijn vervolgers, noch de reden van zijn vervolging duidelijk, waardoor dit incident niet in aanmerking kan genomen worden voor het verkrijgen van internationale bescherming. Waar verzoeker in het verzoekschrift meent dat zijn belagers zich uitgaven voor Eritrese burgers die hem straffen voor zijn steun aan het Eritrese ELF en aan de Ethiopische EPRDF, werd reeds hoger vastgesteld dat verzoekers poging om zijn voorgehouden vervolging een politiek karakter te geven, niet kan worden aanvaard. Deze bewering in het verzoekschrift is eveneens strijdig met verzoekers verklaringen waar hij stelt niet te weten wie de daders zijn (gehoor p. 8, p. 10), noch te weten waarom hij werd aangevallen (gehoor p. 5). Verzoeker komt niet verder dan een aantal zeer vage beweringen dat *"ik denk dat er iets gebeurd was toen ik in Duitsland was, niemand liet me met rust. Ik begrijp het nog steeds niet"*, *"Omdat ik misschien de regering niet volg, ik deed niets fout, maar de mensen in controle zijn in Duitsland en Nederland (...)"* (gehoor p. 5), *"Het probleem is in Duitsland. (...) Neen ik begrijp het niet. Ik weet niet wat ik heb gedaan. (...) Neen, ik weet niet wie er verantwoordelijk voor was"* (gehoor p. 10).

Zelfs indien, louter per hypothese, dergelijke politieke beweegredenen waarachtig zou geweest zijn, *quod non*, dan nog moet worden vastgesteld dat verzoekers vervolging uitgaat van gewone burgers en hij zodoende een beroep dient te doen op nationale bescherming. Dat de politie weinig kon doen gezien verzoeker zijn belagers niet kon identificeren, kan bezwaarlijk aantonen dat hij geen beroep kan doen op nationale bescherming. Verzoekers bewering dat de politie geen onderzoek heeft opgestart, blijft overigens een loutere bewering, die evenmin vermag aan te tonen dat de Ethiopische politie in zijn beschermingsplicht zou te kort zijn geschoten. Bijgevolg kan geenszins gesteld worden dat de Ethiopische autoriteiten onwillig of onkundig waren om verzoeker bescherming te bieden. De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden, noch is ze resultaat gebonden. De door verzoeker aangebrachte feiten zijn aldus evenmin voldoende om het ontbreken van nationale bescherming te kunnen aantonen.

3.4. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerlei knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Verder is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoeker dient niet louter documenten neer te leggen maar hij moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn.

Er werd dienaangaande reeds vastgesteld dat verzoeker valse verklaringen aflegde omtrent zijn identiteit. Het door verzoeker eerder neergelegde attest met foto van het *Teklehaimanot Higher HIV Laboratory* vermag geenszins verzoekers identiteit te bewijzen gezien de aard van het document (een kopie van een attest met laboratoriumuitslagen) en de eenvoudige vaststelling dat het bijzonder ongebruikelijk is dat op dergelijke attesten foto's zouden worden gehecht. Hoe dan ook uit de door verzoeker neergelegde kopie *Cash Sales Invoice* van het *Bethel Teaching General Hospital* kan enkel worden vastgesteld dat op "13/9/08" door een zekere B. T. een bepaalde som werd betaald wegens het

verstrekken van bepaalde medische zorgen. Geenszins kan hieruit worden afgeleid voor wie deze zorgen werden verleend, noch welke medische problemen hieraan ten grondslag lagen, laat staan dat kan blijken dat deze *Invoice* betrekking heeft op de door verzoeker aangehaalde feiten. Derhalve kan aan dit document geen bewijswaarde worden gehecht. Aangaande stuk 3 stelt de Raad vast dat dit stuk reeds eerder ter beoordeling aan de commissaris-generaal werd voorgelegd, waarbij dit stuk enkel betrekking heeft op verzoekers voorgehouden verblijf in Duitsland, zonder dat dit verdere relevantie vertoont in het kader van de door verzoeker ingeroepen vervolgingsfeiten.

3.5. Uit het administratief dossier noch uit verzoekers verklaringen blijken elementen die erop kunnen wijzen dat verzoeker zijn land van herkomst zou hebben ontvlucht omdat hij er vervolging vreest omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.7. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen zoals die door de Raad werden onderzocht in het kader van de toekenning van de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.8. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK